

Sygn. akt V CSK 532/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa H. M.

przeciwko A. W. i A. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt V ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy
tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia,

ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołali się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, oraz wskazali na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz.135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r. IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wywodu nie zawiera. Poza tym, nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane).

W sprawie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie wypełnionych weksli własnych gwarancyjnych, czego skutkiem było przerzucenie ciężaru dowodu na pozwanych. Pozwani wnieśli zarzuty korzystając

z fachowego pełnomocnika, w których, zarzucili, że pożyczki zabezpieczonej wekslami nie było i zostały one wyłudzone.

Uwzględniając powództwo Sądy *meriti*, odmawiając wiary pozwanym i wskazując tego przyczyny ustaliły jednak, że pożyczka została udzielona pozwanym przez powoda w dniu 5 lutego 2009 r. i oprócz weksli jednym ze sposobów zabezpieczenia było poręczenie jej przez ojca pozwanego, który dodatkowo pisemnie poświadczył odbiór kwoty 250 000 zł w dniu 5 lutego 2009 r., a ostatni raz skarżący uznawali dług blisko dwa lata po wniesieniu zarzutów.

Odpis zarzutów został doręczony pełnomocnikowi powodów w dniu 24 września 2013 r. i złożył on w wyznaczonym przez Sąd Okręgowy terminie 14 dni pismo procesowe odnoszące się do tego środka zaskarżenia z wnioskami dowodowymi. Sąd Okręgowy dostrzegając, że określony termin powinien zgodnie z art. 495 § 3 k.p.c. być terminem tygodniowym, skorzystał z uprawnienia zawartego w art. 232 k.p.c. i z urzędu przeprowadził te dowody. Błędne pouczenie stanowiło w tym wypadku szczególną okoliczność uzasadniającą ich dopuszczenie i przeprowadzenie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2014 r., IV Ca 1/14, OSNC 2015, nr 12, poz. 149 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2011 r., III CSK 238/10, LEX nr 964473). Skoro sąd jest uprawniony do dopuszczenia dowodu z urzędu, a w sprawie nastąpiło to w wyniku błędnego pouczenia, to nie doszło do istnego naruszenia przepisów dotyczących prekluzji dowodowej. Innymi słowy, jeżeli przemawia za tym szczególna okoliczność Sąd może dopuścić z urzędu sprekludowany dowód. W tym stanie rzeczy, postawione pytanie nie stanowiło zagadnienia prawnego w znaczeniu wyżej zasygnalizowanym.

Oddalenie wniosku dowodowego pozwanych o przesłuchanie świadka M. P. zgłoszonego dopiero na rozprawie w dniu 22 stycznia 2014 r. nie nastąpiło z naruszeniem art. 495 § 3 k.p.c. i z przyczyn wskazanych przez Sąd Okręgowy wniosek ten trafnie został oddalony.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

